

Sygn. akt II UK 163/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku K. Spółka Jawna w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu
z udziałem zainteresowanego J. D.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 568/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił w całości wyrok z dnia 13 stycznia 2014 r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu w ten sposób, że oddalił odwołanie K. Spółki Jawnej w W. (dalej jako płatnik składek) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu z dnia 21 maja 2013 r. stwierdzających podleganie J. D. (dalej jako zainteresowany) obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania zatrudnienia na podstawie umowy o świadczenie usług u płatnika składek i ustalających, że kwota należnych składek na Fundusz P. i Fundusz G. obejmuje wynagrodzenie otrzymywane przez zainteresowanego we wskazanych w decyzjach okresach.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił: 1) mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez ich

niezastosowanie z uwagi na pominięcie, że zainteresowany zobowiązany był - stosownie do ustaleń stron zawartych umów - do osiągnięcia ściśle określonego rezultatu, który był każdorazowo weryfikowany przez płatnika składek po wykonywaniu dzieła w ramach poszczególnych umów, a ich wykonanie przez zainteresowanego wymagało posiadania szczególnej wiedzy, predyspozycji i dużego doświadczenia w obsłudze maszyny i tym samym jego pracy nie można porównać do pracy wykonywanej przez innych pracowników zatrudnionych u płatnika składek oraz pominięcie, że strony poddawały umówiony rezultat (dzieło) sprawdzeniu na istnienie wad fizycznych i zainteresowany w tym zakresie ponosił odpowiedzialność; 2) naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 627 w związku z art. 65 § 2 i art. 353¹ oraz art. 636 i art. 637 k.c., przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że umowa łącząca strony nie była umową o dzieło z uwagi na brak możliwości zakwalifikowania jej rezultatu jako dzieła, w sytuacji gdy strony za pomocą kopert technologicznych, sporządzanych do każdego zamówienia, określały rezultat jaki ma osiągnąć zainteresowany, tym samym powodując, że rezultat pracy zainteresowanego istniał w postaci postrzegalnej i dawał możliwość poddania dzieła sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych; b) art. 750 w związku z art. 65 § 1 i § 2 oraz art. 353¹ k.c., przez ich zastosowanie i uznanie, że stosunki prawne łączące płatnika składek i zainteresowanego były umowami o świadczenie usług, w sytuacji gdy w zaistniałym stanie faktycznym strony prawidłowo zakwalifikowały łączące je stosunki prawne jako umowę o dzieło, a dokonana kwalifikacja nie budzi wątpliwości w kontekście oświadczeń woli stron oraz celu i właściwości (natury) stosunku.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji organu rentowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością z uwagi na oczywistą zasadność zarzutu naruszenia art. 627 w związku z art. 65 § 2 i art. 353¹ oraz art. 636 i art. 637 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że umowa łącząca strony nie była umową o dzieło z uwagi na brak możliwości zakwalifikowania jej rezultatu jako dzieła. W ocenie skarżącego, błędność takiego stanowiska wynika już tylko z braku zakwestionowania przez Sąd drugiej instancji okoliczności, że do każdego

zamówienia sporządzana była koperta technologiczna, a rezultat osiągnięty przez zainteresowanego podlegał sprawdzeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest

wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie wykazuje występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Powołując się na jednolitość orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych w zakresie istoty umowy o dzieło i umowy o świadczenie usług, skarżący pomija, że prezentowane jest również stanowisko, iż nie każda umowa rezultatu może być podporządkowana przepisom umowy o dzieło, ta nie polega bowiem na powtarzalnych czynnościach nieprowadzących do indywidualnie oznaczonego rezultatu, który jest z góry określony i ma samodzielny byt (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2013 r., II UK 201/12, LEX nr 1341964). Twierdzi się, że nie można uznać za dzieło czegoś, co nie odróżnia się w żaden sposób od innych występujących na danym rynku rezultatów pracy materialnych bądź niematerialnych, gdyż wówczas zatraciłby się indywidualny charakter dzieła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 r., II UK 157/13, OSNP 2015 nr 1, poz. 15 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2013 r., III AUa 1143/12, LEX nr 1293587).

Skarżący nie zdołał wykazać, że doszło do obrazy wskazanych przez niego przepisów w stopniu prowadzącym wprost do wadliwości zaskarżonego wyroku, skoro jego podstawę stanowiło ustalenie, iż czynności zainteresowanego polegały na powtarzających się czynnościach polegających na pocięciu lub przycięciu

arkuszy papieru do wymaganego formatu i były to czynności porównywalne do pracy wykonywanej przez osoby zatrudnione u płatnika składek na podstawie umowy o pracę. Zresztą sam skarżący w uzasadnieniu skargi kasacyjnej stwierdza, że wytworem pracy zainteresowanego były arkusze papieru pocięte lub nacięte - zgodnie z wytycznymi znajdującymi się w kopercie technologicznej sporządzanej do każdego zamówienia - „według odpowiedniego i sprecyzowanego kształtu i wymiaru tworzącego ulotkę, wizytówkę, kartkę, pocztówkę”.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.